

сложи оръжие, кръвопролитие и бедствията на плененитъ се прекъснатъ, сълзитъ на вдовици и сираци се спратъ, когато изчезне страстта къмъ користолюбие и желание да се завладѣва чужда собственост“, и ако той се задоволява „отъ честта и властта, които сж му дадени отъ Бога и оставени отъ прадѣдитъ“, и ако спазва „границитъ, които сж били установени отъ отцитъ му, и сключения между ромеи и българи миръ“, следъ покръщането на българитъ. Що се отнася до изпращане на пратеници, които Симеонъ искалъ, за да почне преговоритъ, такива нѣма да бждатъ пратени нови, а Симеонъ да си послужи съ задържанитъ отъ него двама, като изпрати поне единия отъ тѣхъ заедно съ свой пратеникъ; „когато тѣ уредятъ работата, пише патриархътъ, и ни донесатъ условията, които вие ще имъ съобщите, тогава ще бждатъ изпратени и оттука хора, които да възвестятъ намѣренията на нашия отъ Бога вѣнчанъ императоръ и на сената“. Като узналъ отъ това писмо настроението въ Цариградъ, Симеонъ наскоро изпратилъ друго писмо до императора, т. е. до Константина Багренородни, но не до Романа Лакапина, защото Симеонъ не го признавалъ за законенъ императоръ. Това писмо съдържало, както изглежда, искрени увѣрения отъ страна на Симеона за неговото намѣрение да прекрати войната и да сключи миръ, безъ да споменува нѣщо за условията или за своитъ властолюбиви претенции, а искалъ отново да му изпратятъ „човѣкъ надеженъ и истинолюбивъ“, който да му съобщи начина за сключването на мира и за това, какъ императорътъ и цѣлиятъ му сенатъ се отнасятъ къмъ предлагания миръ. Най-сетне патриархъ Николай, който случайно прочелъ писмото до императора, се до толкова убедилъ, какво Симеонъ, наистина, иска да сключи миръ, че изпратилъ единъ епископъ, „своя синъ“, възпитанъ и ръководенъ отъ самата му ръка, и то за да нѣма повече никакви недоумения“, т. е. присѣствието на тоя архиерей напълно може да замѣни самия патриархъ, и затова въпросътъ за мира трѣба да се разгледа и реши окончателно. При това Николай заклева Симеона да не задържа пратеника-архиерей повече отъ 15 дена, но, следъ като му съобщи всичко, каквото мисли за мира, подиръ изтичането на 15-тия день, да го отпусне назадъ безъ огорчения и спънки.

Симеонъ това собствено и желаелъ. Нему му трѣбвало да почне само преговоритъ, за да ги проточи до завръщането на пратеницитъ му отъ Африка, после да обяви на цариградското правителство неизпълними условия, отново да почне войната и да потегли наедно съ морския си съюзникъ къмъ Цариградъ. Дохождалъ ли е горе-споменатиятъ архиерей при Симеона и какъвъ е билъ резултатътъ отъ преговоритъ, ние не знаемъ; въ всѣки случай падането на Одринъ презъ есента 922 год., при което Симеонъ се отнесълъ твърде жестоко (ако може да се вѣрва на византийскитъ хронисти) къмъ одринчани, ясно показало както на патриарха, тъй и на цариградското правителство, че българскиятъ царъ не е мислилъ, нито се е стремилъ къмъ оня миръ, за който той писалъ въ писмата си до патриарха и императора. Но падането на Одринъ било важно за византийцитъ, не само защото то разкрило хигростъта на Симеона, но и защото то увеличило страха предъ българитъ. Одринъ билъ последната крепостъ, която още задържала българския царъ да не потегля къмъ Цариградъ, гдето сега не можали да очакватъ нищо друго, освенъ да видятъ Симеона подъ стениитъ му.

Подъ влиянието на тоя страхъ патриархъ Николай и Романъ Лакапинъ решили отново да се опитатъ съ заплахи, ако не да го принудятъ на миръ, то поне да задържатъ още за нѣкое време очакваното нападение на столицата. Наскоро следъ това патриархътъ му пише, че „огромно нашествие, доколкото той може да разбере, при царското старание или е приготвено, или пъкъ ще бжде приготвено“ противъ Симеона — нашествието на руси, печенези,